

Poglavlje 1

Cijeli je London bio šokiran viješću o sinoćnjoj iznenadnoj udaji lady I. S. za lorda M. M., brata vojvode od K. Dotična je lady te iste večeri debitorala u društvu, potaknuvši ostale debitantice da zatraže od svojih očeva jednako uzbudljive debitantske balove.

– Iz jednog londonskog tabloida, veljače 1875.

Rujan 1881.

Isabellin lakaj povukao je zvonce na ulaznim vratima kuće lorda Maca Mackenzieja u ulici Mount dok je Isabella čekala u kočiji pitajući se po tko zna koji put je li ovo što čini pametan potez.

Možda Mac uopće nije bio kod kuće. Možda je taj nepredvidljivi čovjek otputovao u Pariz, ili u Italiju, gdje ima znatno više sunčanih dana. Možda bi Isabella mogla sama istražiti taj problem na koji je slučajno naišla. Da, to bi bilo najbolje.

No tek što je zinula kako bi pozvala svoga lakaja natrag u kočiju, golema crna vrata naglo se otvore i iza njih se pojavi Macov osobni sluga, bivši boksač. Isabella razočarano uzdahne. Ako je Bellamy ovdje, to znači da je i Mac doma, jer se Bellamy nikad nije odvajao od Maca.

Bellamy zaviri u kočiju i na njegovom licu punom ožiljaka pojavljuje se izraz iskrenog iznenađenja. Isabella nije prilazila ovoj kući otkako ju je napustila prije tri i pol godine. „Milostiva?”

Isabella prihvati Bellamyjevu krupnu ruku izlazeći iz kočije. Najbolje je jednostavno obaviti ono radi čega je došla, zaključiti.

„Kako tvoje koljeno, Bellamy?” upita ga. „Rabiš li i dalje onu mast? Smijem li se nadati da je moj muž doma?”

Dok mu je postavljala sva ta pitanja, smireno je ušla u kuću, pretvarajući se da ne opaža sluškinju i lakaja koji su se odjednom pojavili u predvorju i zabaljili se u nju.

„Koljeno je puno bolje, hvala, milostiva. Gospodin lord...” Bellamy oklijevajući zastane. „On slika, milostiva.”

„Tako rano? To me čudi.” Isabella se počne užurbano uspinjati stubištem, ne želeći razmišljati o onome što čini. Kad bi se zamislila nad time, pobjegla bi koliko je noge nose. Možda bi se zaključala u svoju kuću i ne bi više uopće izlazila. „Je li u svojem ateljeu? Ne moraš me najaviti. Idem sama gore.”

„Ali, milostiva...” Bellamy ju je pratio, no ozlijeđeno koljeno ga je usporavalo pa je Isabella stigla do odmorišta na trećem katu dok se Bellamy tek uspinjao na drugi kat.

„Milostiva, rekao je da ne želi biti ometan”, poviče Bellamy ispod nje.

„Neću dugo ostati, želim ga samo nešto pitati.”

„Ali, milostiva, on...”

Isabella zastane, držeći ruku na bijeloj kvaki desne potkrovnice sobe. „Bellamy, preuzimam potpunu odgovornost za ometanje gospodina lorda.”

Zadignuvši skute, naglo je otvorila vrata i ušla u sobu. Mac je bio ondje. Stajao je ispred dugačkog štafelaja i slikao s gorljivim zanosom.

Isabelli iskliznu skuti iz omlitavjelih prstiju. Ljepota njezina otuđenog muža pogodila ju je poput udara u utrobu. Mac je na sebi imao pohabani, bojom umrljani kilt, i bio je gol do pasa. Iako je u ateljeu bilo hladno, torzo mu je svjetlucao od znoja, a koža mu je bila preplanula od ljeta provedenog u toplijim europskim krajevima. Oko glave je svezao crveni rubac u ciganskom stilu, da

mu se kosa ne zamaže bojom. Uvijek je to činio, sjetno se prisjetila. Jagodice su mu tako još više dolazile do izražaja, naglašavajući muževnu ljepotu njegova lica. Čak su joj i njegove grube, istrošene i zamrljane čizme bile poznate i drage.

Mac je energično nanosio boju na platno i očito nije čuo kad je Isabella otvorila vrata. U lijevoj je ruci držao paletu, napetih mišića, dok je drugom pomicao kičicu brzim, isprekidanim pokretima. Mac je bio nevjerojatno privlačan muškarac, a kad bi se udubio u nešto što voli raditi, postajao je još neodoljiviji.

Isabella je običavala sjediti u tom istom ateljeu, na starom kauču prekrivenom jastucima, i satima ga promatrati kako slika. I premda joj se Mac ne bi nijednom obratio dok je radio, obožavala je gledati kako mu se leđni mišići trzaju kao da plešu i kako bi si zaprljao obraz bojom kad bi ga odsutno protrljao. Nakon osobito dobrog radnog dana, okrenuo bi se prema njoj sa širokim osmijehom na licu i privukao je u zagrljaj, ne mareći što će tako razmazati boju po *njenoj* koži.

Toliko je bila opčinjena Macom da nije opazila što to slika s tolikim intenzitetom, sve dok se nije prisilila skrenuti pogled prema drugom kraju sobe. Jedva je uspjela prikriti zgroženost prizorom.

Na podestu prekrivenom žutim i crvenim prekrivačima ležala je mlada žena. Bila je naga, što Isabellu nije iznenadilo jer je Mac pretežito slikao žene koje na sebi nisu imale ništa, ili su bile vrlo oskudno odjevene. No nikad ga nije vidjela da slika ovako napadno erotski prizor. Žena koja mu je pozirala ležala je na leđima, savijenih koljena i širom rastvorenih nogu. Ruku je držala na intimnom mjestu, besramno raskrečena. Mac se mrštio pogledavajući u njeno izloženo tijelo i slikao mahnitim potezima kista.

Iza Isabelle, Bellamy se konačno popeo na vrh stubišta, zadihan od napora i uzrujanosti. Mac ga je čuo i progundao ne okrećući glavu prema vratima: „Kvragu, Bellamy, rekao sam ti da jutros ne želim biti ometan.”

„Ispričavam se, gospodine. Nisam je mogao zaustaviti.”

Model podigne glavu, opazi Isabellu i naceri se. „O, zdravo, mi-lostiva.”

Mac pogleda iza sebe jednom, pa dvaput, a onda se njegove bakrene oči prikuju za Isabellu, ne obazirući se na boju koja je kapala s kista na pod.

Isabella je nastojala da joj glas ne zadrhti kad je progovorila. „Zdravo, Molly. Kako je tvoj dečkić? Bellamy, možeš li nas, mo-lim te, ostaviti same? Mac, neću te dugo zadržavati. Došla sam te samo nešto pitati.”

Prokletstvo.

Kakvu je to igru igrao Bellamy? Zašto ju je pustio da se popne ovamo?

Isabella nije dolazila u ulicu Mount pune tri i pol godine, od onog dana kad ga je napustila ostavivši mu samo kratko pismo umjesto objašnjenja. A sada stoji na pragu njegova ateljea, sa še-širićem na glavi i u rukavicama za odlazak u goste. I to baš danas, dok je slikao Molly Bates u svoj njenoj goloj, raskrećenoj raskoši. Ovo nije bio dio njegova plana kad se nakon bratova vjenčanja ukrcao na vlak za London, prateći Isabellu ovamo iz Škotske. Ovo bi nazvao nezgodno lošom procjenom.

Tamnoplavi sako bio je pripijen uz Isabellin torzo i isticao je njene pune grudi, a siva suknja s mnoštvom složenih nabora bila je podignuta malenom krinolinom iznad stražnjice. Šešir joj je bio bogato ukrašen cvijećem i vrpcama, a rukavice – tamnosive boje, kako se ne bi vidjeli tragovi londonskog smoga – prekrivale su tanke prste koje je želio ljubiti i dlanove koje je želio osjetiti na svojim leđima dok bi ležali zajedno na krevetu.

Isabella se uvijek lijepo odijevala, uvijek je znala kombinirati boje koje gode umjetnikovu oku. Mac joj je volio pomagati uju-

tro pri odijevanju, vežući oprave uz njeno meko, mirišljivo tijelo. Otjerao bi njenu osobnu sluškinju i sam obavio njezin posao. Dođuše, tih bi se jutra uvijek kasno spustili na doručak.

Mac je sada upijao pogledom svaki njezin centimetar i, dovraga, počeo se ukrućivati. Hoće li ona to opaziti? Hoće li mu se smijati?

Isabella podigne kućni ogrtač koji je Molly bacila na pod. „Možda bi se trebala ogrnuti ovime, draga”, reče modelu. „Ovdje je hladno. Znaš da Mac nikad ne održava vatru u kaminu. Sidi u kuhinju i zagrij se šalicom čaja dok ja razgovaram sa svojim mužem.”

Molly brzo ustane, smiješeći se od uha do uha. Molly je bila lijepa žena, jedna od onih kakve muškarci najviše vole – bujnih grudi, oblih bokova, velikih očiju i naivna pogleda, guste crne kose i savršena lica. San svakog umjetnika. No pokraj Isabelline blistave ljepote, Molly je bila praktički neupadljiva.

„Vrlo rado”, reče Molly. „Uvijek se sva ukočim kad poziram za proste slike. Prsti su mi zgrčeni.”

„Pojeđi koji čajni kolačić pa ćeš se opustiti”, reče Isabella dok se Molly ogrtala kućnom haljinom. „Macova kuharica je uvijek spremala velike zalihe keksa s grožđicama, za izvanredne prilike. Pitaj je ima li ih još.”

Na Mollynim obrazima se pojave rupice. „Nedostajali ste mi, milostiva. Ozbiljno. Gospodin lord stalno zaboravlja da moramo jesti.”

„Gospodin lord je vrlo zaboravan”, kaže Isabella, a Molly bezbrižno išeta iz ateljea. Mac otprati pogledom Bellamyja koji je izašao nakon Molly i zatvorio vrata za sobom.

Isabella se okrene prema njemu i pogleda ga svojim raskošno zelenim očima. „Kaplješ.”

„Što?” Mac se zabulji u nju, i uto se oveća količina boje odvoji od kista te zvučno pljusne na parket. On zareži, pa s treskom spusti paletu na stol i ubaci kist u staklenku s terpentinom.

„Jutros si rano počeo”, kaže mu Isabella.

Zašto mu se i dalje obraćala tim neutralno ljubaznim tonom, kao da su poznanici koji su se sreli na nekoj čajanci?

„Bilo je dobro osvjetljenje.” Njegov je glas pak zvučao usiljeno i grubo.

„Da, danas je bilo sunčano jutro, malo za promjenu. Ne brini se, brzo ću te pustiti da se vratiš slikanju. Samo me zanima tvoje mišljenje o nečemu.”

Vrag je odnio, zar je došla ovamo kako bi ga namjerno zbunila? Kad li je postala tako dobra u toj igri?

„Moje mišljenje o čemu?” upita je. „O tvojem novom šeširu?”

„Ne o mojem šeširu, no hvala što si opazio da je nov. Ne, zanima me tvoje mišljenje o ovome.”

Spomenuti mu se šešir nađe ravno ispred nosa. Sive i plave vrpce bile su uvijene u sjajne vitice, mameći ga da ih podigne i izravna.

Šešir se zatim nagne unatrag i Mac ugleda Isabelline oči. Oči koje su ga jedne davne večeri općinile gledajući ga s drugog kraja plesne dvorane. Ta mila, slatka debitantica nije tada bila svjesna svoje moći. Baš kao ni sada. Isabellin nevini pogled pun znatiželje i iskrenog zanimanja u stanju je zarobiti pozornost muškarca i priskrbiti mu najerotičnije snove koje je ikada mogao zamisliti.

„O ovome, Mac”, nestrpljivo će ona.

Pružila mu je rupčić. No usred snježnobijele tkanine nalazio se komadić platna prekriven žutom bojom, dug oko dva i pol centimetra.

„Kako bi nazvao ovu boju?” upita ga.

„Žutom.” Mac podigne obrvu. „Dovezla si se skroz ovamo iz ulice North Audley kako bi me pitala je li nešto žute boje?”

„Naravno da znam da je to žuta boja. Ali koja nijansa žute specifično?”

Mac se zagleda u komadić platna. Boja je bila vrlo živa, gotovo pulsirajuća. „Kadmijum žuta.”

„Još specifičnije od toga?“ Isabella pomakne predmet u rupčiću, kao da tim pokretom može otkriti njegovu tajnu. „Zar ne shvaćaš? Ovo je *Mackenzie* žuta. Fantastična mješavina nijansi koja je zaštitni znak svih tvojih slika. Tajna formula koju samo ti znaš.“

„Da, imaš pravo.“ Dok je Isabella stajala toliko blizu njega, ispunjavajući mu nosnice svojim opojnim mirisom, nije ga bilo briga je li to *Mackenzie* žuta ili grobnički crna boja. „Zabavljaš se sjeckanjem mojih slika?“

„Ne budi smiješan. Ovo sam otkinula sa slike koja visi u dnevnoj sobi gospođe Leigh-Waters u Richmondu.“

Macovu nestrpljivost nadvlada znatiželja. „Nikad nisam darovao sliku gospođi Leigh-Waters iz Richmonda.“

„Nisam to ni mislila. Kad sam je upitala odakle joj, rekla mi je da ju je kupila od jednog trgovca umjetninama na Strandu. Od g. Cranea.“

„Vraga ju je kupila od njega. Ja ne prodajem svoje slike, a pogotovo ih ne prodajem preko Cranea.“

„Upravo tako.“ Isabella izvije svoje pune, crvene usne i trijumfalno se nasmiješi, nimalo ne ublažavajući situaciju u Macovim hlačama. „Slika je potpisana sa *Mac Mackenzie*, ali je nisi ti naslikao.“

Mac ponovno pogleda u komadić blještavo žute boje na bijelom rupčiću. „Kako znaš da je nisam ja naslikao? Možda je neki nezahvalni gad dao sliku Craneu da je proda kako bi podmirio dugove.“

„Radi se o panorami Rima, naslikanoj s jednog od brežuljaka.“

„Ja sam naslikao mnogo rimskih panorama.“

„Znam, ali ovo nije tvoja slika. Naslikana je tvojim stilom, tvojom tehnikom, tvojim bojama, no to nije tvoje djelo.“

Mac gurne rupčić prema njoj. „Kako znaš? Zar si tako dobro upoznata sa svim mojim djelima? Ja sam naslikao gomilu rimskih pejzaža nakon što si...“ Nije mogao izgovoriti „nakon što si

me ostavila.” U Rim je otputovao kako bi liječio slomljeno srce slikajući njegovu prokletu panoramu svaki božji dan. Naslikao je toliko slika Rima da mu je na koncu cijeli grad prisjeo. Zatim je otišao u Veneciju i naslikao toliko slika venecijanskih kanala da više nikada u životu nije želio vidjeti nijednu gondolu.

Tada je još bio razvratni bijednik i pijanica. Kad se konačno otrijeznio, svoju ovisnost o škotskom viskiju zamijenio je ovisnošću o čaju, povukao se u Škotsku i dugo ostao ondje. Mackenzieji nisu doživljavali viski kao žestoko alkoholno piće, već kao tekućinu neophodnu za život, no Macov omiljeni napitak postao je oolong čaj, koji je Bellamy naučio pripremati kao pravi majstor.

Isabella se zacrvni na njegove riječi i Maca odjednom obuzme dobro raspoloženje. „Aha, znači, ti uistinu *jesi* blisko upoznata sa svime što sam ikad naslikao. Baš mi je drago što te zanima moj rad.”

Ona se još jače zacrvni. „Vidjela sam ih u umjetničkim žurnalima, to je sve. A i ljudi mi stalno govore o njima.”

„I toliko si dobro proučila svaku od mojih slika da možeš sa sigurnošću prepoznati plagijat?” Mac joj se polako nasmiješi. „To mi kaže žena koja je promijenila hotel čim je čula da sam i ja odsjeo u njemu?”

Nikad je nije vidio ovoliko zajapurenu. Osjetio je kako se mijenja dinamika u prostoriji. Nakon maloprijasnijeg hrabrog izravnog napada, Isabella se odjednom počela žurno povlačiti.

„Nemoj si laskati. Jednostavno imam dobar dar opažanja, i to je sve.”

No ipak je odmah znala da Mac nije naslikao sliku koju je vidjela u dnevnom boravku gospođe Leigh-Waters. On se naceri uživajući u njenoj nelagodi.

„Ono što želim reći jest da netko krivotvori tvoje slike”, nestrljivo će Isabella.

„Zašto bi itko bio toliko blesav da krivotvori moja djela?”

„Radi novca, naravno. Ti si vrlo popularan.”

„Popularan sam jer izazivam skandale”, odvratila joj Mac. „Nakon moje smrti, sve te slike će biti bezvrijedne, osim kao suveniri.” Mac odloži komadić slike i rupčić na stol. „Smijem li ovo zadržati? Ili ga planiraš vratiti gospođi Leigh-Waters?”

„Ne budi smiješan. Nisam joj rekla da sam ga uzela.”

„Ostavila si na zidu sliku kojoj nedostaje jedan izrezani komadić? Neće li to opaziti?”

„Slika je visoko na zidu i obavila sam to toliko oprezno da nije uočljivo.” Isabella skrene pogled na sliku na Macovu štafelaju. „Znaš, ovo je vrlo odbojno. Molly izgleda kao pauk.”

Maca nije bilo briga za tu vražju sliku, no čim je i on bacio pogled na nju, poželio je zastenjati od muke. Isabella je imala pravo: to je stvarno grozna slika. U zadnje su vrijeme sve njegove slike grozne. Otkako je prestao piti nije uspio naslikati nijednu pošteni sliku i zapravo nije imao pojma zašto je mislio da će ova biti bolja od ostalih.

Frustrirano zarikavši, Mac podigne bojom natopljenu krpu i baci je na platno. Vlažna se tkanina zalijepi za naslikani Mollyn trbuh i potočići smečkaste tekućine razliju su se po ružičastoj koži.

Mac skrene pogled sa slike točno u trenutku kad je Isabella brzo pobjegla iz sobe. Pojuri za njom i sustigne je na stubištu između trećeg i drugog kata. Zaobiđe je i zapriječi joj put tako da jednom rukom uhvati ogradu, a drugom dotakne zid, zaprljavši bojom tapete koje je Isabella izabrala kad je prije šest godina preuređivala ovu kuću.

Isabella ga hladno pogleda. „Makni se, Mac. Imam još šest obveza koje moram obaviti do ručka, a već kasnim.”

Mac je duboko disao, nastojeći obuzdati bijes. „Čekaj. *Molim te.*” Prisilio se izgovoriti te riječi. „Pođimo u dnevnu sobu. Bellamy će nam donijeti čaj pa možemo porazgovarati o tim navodno krivotvorenim slikama.” Sve samo da je zadrži ovdje. Duboko u sebi znao je da se Isabella više nikad neće vratiti u ovu kuću ako je sada pusti.

„Nemam ti više što reći o tim krivotvorenim slikama. Mislila sam samo da bi želio biti obaviješten o tome.”

Mac je bio svjestan da je ispod njih sva posluga u kućanstvu prisluškiivala njihov razgovor. Ne bi se usudili biti toliko nepristojni da provire gore prema stubištu, ali su se zasigurno skrivali iza vrata, u polumraku, čekajući što će se dogoditi. Svi su oni obožavali Isabellu i nikad nisu prežalili njezin odlazak.

„Isabella”, reče on spustivši glas. „Ostani.”

Napetost oko njenih očiju lagano popusti. Mac ju je povrijedio, znao je to. Povrijedio ju je više puta. Prvi korak u njezinu ponovnom osvajanju bio je prestanak povređivanja.

Ona lagano razdvoji svoje bujne, crvene usne. Budući da je Mac stajao dvije stube ispod nje, Isabellino lice bilo je u ravni s njegovim. Da je htio, mogao je smanjiti razmak od tih nekoliko centimetara i poljubiti je, osjetiti njena usta na svojim, okusiti njihovu mokru toplinu na svome jeziku.

„Molim te”, prošaptao je. *Tako te jako trebam.*

Molly je izabrala baš taj trenutak da se popne stubištem prema njima. „Jeste li me spremni nastaviti slikati, gospodine lorde? Želite da opet gurnem prste u svoju mačkicu?”

Isabella zatvori oči, a usta joj se pretvore u dugu, tanku, nepomičnu crtu. Macu popuste živci.

„Bellamy!” zadere se preko ograde stubišta. „Zašto si je, dovraga, pustio iz kuhinje?”

Molly im se približi, dobroćudno se smiješeći. „Ah, milostiva mi neće zamjeriti. Zar ne, milostiva?” Molly zaobiđe prvo Maca, pa Isabellu, a onda produži natrag prema ateljeu, šušajući kućnim ogrtačem.

„Ne, Molly”, reče Isabella hladnim glasom. „Tebi ništa ne zamjeram.”

Isabella zadigne skute rukom u rukavici, pripremajući se zaobići Maca. Mac posegne za njom.

Isabella mu se izmakne. Ne s gnušanjem, shvatio je nakon jed-

nog zaleđenog otkucaja srca, nego zato što su mu prsti ruke koju je pružio prema njoj bili prekriveni smeđom i crnom bojom.

Mac se nasloni na ogradu. Nije ju želio zaustaviti na silu. Barem ne sada, dok su ih sve sluge slušale i promatrale iz prikrajka, a Isabella ga tako mrko gledala.

Isabella prođe pokraj njega silazeći niz stube, pazeći da ga ne dotakne.

Mac krene za njom. „Poslat ću Molly doma. Ostani ovdje na ručku. Moja posluga može obaviti sve tvoje jutarnje obveze.”

„Čisto sumnjam. Neke od tih obveza su vrlo osobne prirode.” Isabella stigne do prizemlja i uzme svoj suncobran, koji je bila ostavila na vješalici u hodniku.

Da se nisi usudio otvoriti ta vrata, Bellamy.

Bellamy širom otvori vrata, pustivši unutra dašak smrdljivog londonskog zraka. Isabellina kočija čekala ju je pred kućom, a njezin lakaj spremno je stajao držeći otvorena vrata.

„Hvala ti, Bellamy”, reče ona vedrim glasom. „Doviđenja.”

I izađe iz kuće.

Mac poželi potrčati za njom, zgrabiti je oko struka, povući je natrag u kuću. Mogao je narediti Bellamyju da zaključa vrata kako ga Isabella ne bi opet napustila. Isprva bi ga mrzila zbog toga, no s vremenom bi shvatila da mu i dalje pripada. Da pripada ovamo.

Mac pusti Bellamyja da zatvori vrata. Taktika osvajanja koju su uspješno primjenjivali njegovi preci, škotski Gorštaci, ne bi upalila kod Isabelle. Ona bi ga samo hladno pogledala tim svojim predivnim očima i Mac bi se začas našao na koljenima. Što je nekoć dovoljno često činio pred njom. Isplatio se pretrpjeti tepih pod koljenima kad bi se iznenada nasmijala, a glas bi joj izgubio ledeni prizvuk kad bi mu rekla: „Oh, Mac, ne budi smiješan.” A onda bi je povukao k sebi dolje na tepih i njeno bi praštanje doživjelo zanimljiv obrat.

Mac klonulo sjedne na prvu stubu i zagnjuri lice u bojom zamrljane dlanove. Danas je napravio pogrešan korak. Isabella ga

je zatekla nespregnog pa je uspio upropastiti prekrasnu priliku koju mu je neočekivano pružila.

„Oh, slika je potpuno uništena.” Molly dotrči odozgora u vrtlogu od svile. „Doduše, mislim da sam izgledala malo čudno na njoj.”

„Idi doma, Molly”, reče joj Mac praznim glasom. „Platit ću ti za cijeli dan.”

Očekivao je da će Molly vrisnuti od sreće i brzo pobjeći odatle, no umjesto toga, ona sjedne pokraj njega. „Oh, jadničak. Želite da vam pomognem da se osjećate bolje?”

Macovo uzbuđenje je zamrlo, i nije ga želio ponovno buditi ni za koga osim za Isabellu. „Ne”, rekao je. „Hvala.”

„Kako god želite.” Molly mu pomiluje kosu svojim tankim prstim. „Najgore je kad ti oni koje voliš ne uzvraćaju ljubav, zar ne, gospodine lorde?”

„Da.” Mac zatvori oči. Tijelom mu je strujala mješavina bijesa i duboke potrebe, sve dok mu nije postalo muka od toga. „Imaš pravo. To je apsolutno najgore.”

Sutradan navečer, lovački bal lorda i lady Abercrombie u Surreyu vrvio je otmjenim i pomodnim ljudima. Isabella sa zebnjom uđe u plesnu dvoranu očekujući da će svakog trenutka ugledati svoga muža koji je, kako ju je obavijestila Evans, njena osobna služavka, također primio pozivnicu. Evans je tu informaciju dobila izravno od svojeg starog prijatelja Bellamyja.

Nakon što je jučer vidjela Maca u njegovu ateljeu, polugolog i lijepog poput kakovog antičkog boga, odjurila je ravno svojoj kući i u suzama se bacila na krevet. Nije obavila ništa od onoga što je taj dan trebala obaviti jer je ostatak poslijepodneva provela samosažalijevajući se, sklupčana na postelji.

Sutradan ujutro je ustala i prisilila se suočiti s realnošću. Imala je izbor – mogla je posve izbjegavati Maca, baš kao i dosad, ili se pomiriti s činjenicom da će ga susretati po Londonu i da oboje moraju nastaviti sa svojim životima. Mogli bi se ponašati civilizirano. Mogli bi biti prijatelji. A ona bi se trebala *toliko* priviknuti na susrete s njim da je prestane toliko uznemiravati njegova blizina. Mora postati dovoljno imuna na njega da joj srce prestane skakati u grlo kad god ugleda njegovo čvrsto, muževno lice ili njegov vragolasti osmijeh.

Drugi ju je izbor više plašio, no Isabella je ukorila samu sebe uvjeravajući se da je dorasla tom zadatku. Neće se skrivati u svome domu kao uplašeni zec. I stoga je prihvatila pozivnicu lorda Abercrombieja, iako su postojali veliki izgledi da će se i Mac ondje pojaviti.

Isabella je zamolila Evans da ju odjene u novu balsku opravu od plavog satena s mramorastim uzorkom i žutim ružama na prsluku i na povlaci. Maude Evans, koja je u svojoj karijeri odijevala mnogo slavni glumica, nekoliko opernih pjevačica, jednu vojvotkinju i jednu kurtizanu, radila je za Isabellu još od prvog jutra nakon njenog skandaloznog bijega i udaje za Maca. Evans je stigla u kuću u ulici Mount, gdje ju je Isabella dočekala s krupnim Macovim prstenom na ruci i odjevena u balsku haljinu koju je nosila prethodne noći, budući da nije imala što drugo odjenuti. Bio je dovoljan jedan pogled na Isabellino nevino lice i Evans je smjesta postala njezina vatrena zaštitnica.

Iz gledam dosta prihvatljivo za matronu od gotovo dvadeset i pet godina. Isabella se gledala u zrcalu dok joj je Evans stavljala dijamantnu ogrlicu oko vrata. *Nemam se čega stidjeti.*

No svejedno joj je srce zastalo čim je ušla u plesnu dvoranu lorda Abercrombieja i spazila visokog muškarca iz obitelji Mackenzie u blagovaonici iza dvorane. Široka ramena napinjala su crni svečani sako kad se nalaktio na okvir kamina. Ispod je nosio kilt od tartana klana Mackenzie.

Isabella smjesta shvati da to nije Mac, nego njegov stariji brat Cameron. Odahnuvši i razveselivši se svome djeveru, odvojila se od prijatelja s kojima je došla na bal, zadigla svoje satenske skute i stala se probijati kroz gomilu prema njemu.

„Cam, što zaboga radiš ovdje? Mislila sam da si na sjeveru i da se mahnito pripremaš za St. Leger.”

Cameron baci u vatru cigaru koju je pušio, uhvati Isabellu za ruku i nagne se kako bi je poljubio u obraz. Mirisao je na duhanski dim i škotski viski; uvijek je tako mirisao, iako bi se ponekad tome pridružio i miris konja. Cameronova konjušnica bila je puna najboljih trkaćih konja u Engleskoj.

Drugi po starosti, Cameron je bio malo viši od Maca, širih ramena i krupnijeg stasa, a preko lijeve jagodice protezao mu se duboki ožiljak. Od sve braće Mackenzie, Cam je imao najtamniju nijansu crvenkasto smeđe kose, koja nikad nije bila uredno počešljana, a oči su mu bile boje tamnog zlata. Bio je poznat kao crna ovca obitelji Mackenzie, što je bila prilično zastrašujuća titula jer su sva braća punila stupce žutih novina svojim skandaloznim ponašanjem. Bilo je općepoznato da je Cameron udovac s petnaestogodišnjim sinom i da mijenja ljubavnice svakih šest mjeseci, biraajući između poznatih glumica, kurtizana i udovica visokog roda. Isabella je odavno prestala pratiti tko mu je trenutačna prilježnica.

Cameron odgovori na njeno pitanje slijeganjem ramenima. „Nemam više puno posla. Dao sam upute svim svojim trenerima i sastat ću se s njima prije prve trke.”

„Nikad nisi znao lagati, Camerone Mackenzie. Hart te poslao, zar ne?”

Cameron se nije ni trudio glumiti da mu je neugodno. „Hart se zabrinuo nakon što je Mac onako odjurio za tobom nakon Ianova vjenčanja. Je li te gnjavio?”

„Nije”, brzo odgovori Isabella. Voljela je svu Macovu braću, iako su voljeli previše zabadati noseve u tuđe poslove. Na čemu im je, naravno, bila zahvalna – mogli su joj potpuno okrenuti

leđa kad je prije tri i pol godine odlučila napustiti Maca, no oni su umjesto toga stali na njenu stranu. Hart, Cameron i Ian su joj jasno dali do znanja da je i dalje smatraju članom obitelji. I budući da je bila dio njihove obitelji, pretjerano su je nadzirali i ponašali se prema njoj kao zaštitnički nastrojena braća.

„I zato te Hart poslao ovamo? Da glumiš moju dadilju?” upita ga.

„Da”, razvuče Cameron potpuno iskreno. „Trebala bi vidjeti kako mi dobro stoje pregača i kapica.”

Isabella se nasmije, a Cam joj se pridruži. Imao je hrapavi smijeh i zvučao je kao da mu je nešto izgrebalo glasnice.

„Beth je dobro?” upita ga. „Je li sve u redu s njom i Ianom?”

„Bili su dobro kad sam napustio Škotsku. Ian je ushićen što će postati otac. Spominje to samo svakih pet minuta.”

Isabella se nasmiješi, iskreno se veseleći zbog njih. Ian i Beth, njezova nova žena, bili su tako jako sretni i Isabella je jedva čekala držati njihovo dijete u naručju. No ta ju je pomisao istodobno ispunila tugom, koju je, međutim, brzo potisnula.

„A Daniel?” Isabella ga nastavi ispitivati, održavajući razgovor u ležernom tonu. „Je li došao s tobom?”

Cameron odmahne glavom. „Daniel je odsjeo kod jednog mog starog profesora koji mu treba napuniti glavu znanjem prije jesenskih rokova. Želim olakšati posao Dannyjevim učiteljima pa ga možda neće morati batinama tjerati da nauči lekcije.”

„Učenje umjesto konja? Sigurna sam da je naš Danny vrlo nesretan zbog toga.”

„Točno, no bude li nastavio dobivati loše ocjene, nikad se neće upisati na fakultet.”

Taj visoki muškarac opasne reputacije zvučao je kao svaki zabrinuti otac, i Isabella se morala ponovno nasmijati. „On samo pokušava oponašati tebe, Cam.”

„To je također točno. I to je ono što me najviše brine.”

Iza Isabelle se začuju prvi taktovi valcera i parovi se počnu na-

mještati na plesnom podiju. Cameron joj pruži ruku. „Jesi li za ples, Isabella?”

„Bit će mi zadovoljstvo...”

Isabellino ljubazno prihvaćanje Camova poziva na ples naglo je prekinuto ovijanjem snažnih prstiju iznad njezina lakta. Osjetila je miris Macova sapuna i muževni miris njegove kože, prožet jedva osjetnim daškom terpentina.

„Ovo je moj valcer”, reče joj Mac na uho. „I nemoj mi ni pokušati reći da ti je plesna kartica popunjena, ženice moja, jer znaš da ću to riješiti po kratkom postupku.”